

DE ZIELENSTORM

*Voor alle vrouwen die weten hoe het voelt om de langste
weg naar huis te nemen.*

*Voor de vrouwen van wie de namen krantenkoppen werden.
En voor alle vrouwen van wie we de namen vergeten zijn.*

De Zielenstorm

HANNE EERDEKENS

P E L C K M A N S

Triggerwarning

Dit is een boek over magie, over het leven en de dood, over liefde, vriendschap, mythologie en moeilijke keuzes maken, maar het is ook een verhaal over geweld tegen vrouwen. Het is een verhaal over femicide, over verkrachting en aanranding, over huiselijk geweld en over intimidatie. Ik vind het heel belangrijk om zulke thema's een plek te geven in de literatuur, maar ze zijn niet altijd gemakkelijk om te lezen, zeker wanneer ze raken aan je eigen ervaringen. Neem je tijd, neem af en toe een pauze of leg het boek gewoon helemaal weg als het te veel wordt. Gooi het door de kamer als je kwaad wordt. Het kan ook dienen als zakdoek. Voor verdere hulp heb ik een aantal hulplijnen opgesomd.

Zorg goed voor jezelf en voor elkaar.

België

1712 of www.1712.be: gratis hulplijn en chat voor vragen over geweld, misbruik en kindermishandeling

Tele-Onthaal (106): als je nood hebt aan een anoniem gesprek

www.seksueelgeweld.be: gratis medische, psychologische en juridische hulp voor slachtoffers van seksueel geweld

www.nupraatikerover.be: gratis anonieme chatbox voor jongeren

1813: zelfmoordlijn

Nederland

0800 2000 of www.veiligthuis.nl: advies en hulp bij huiselijk geweld

0800 0188 of www.centrumseksueelgeweld.nl: hulp na seksueel geweld

0882 080 000 of www.fier.nl: voor slachtoffers van geweld, uitbuiting en eerkwesties, ook anonieme avond- en nachtchat

113: zelfmoordlijn

THALMAR

SKATGARDA

MUNDRIN

MARGARDA

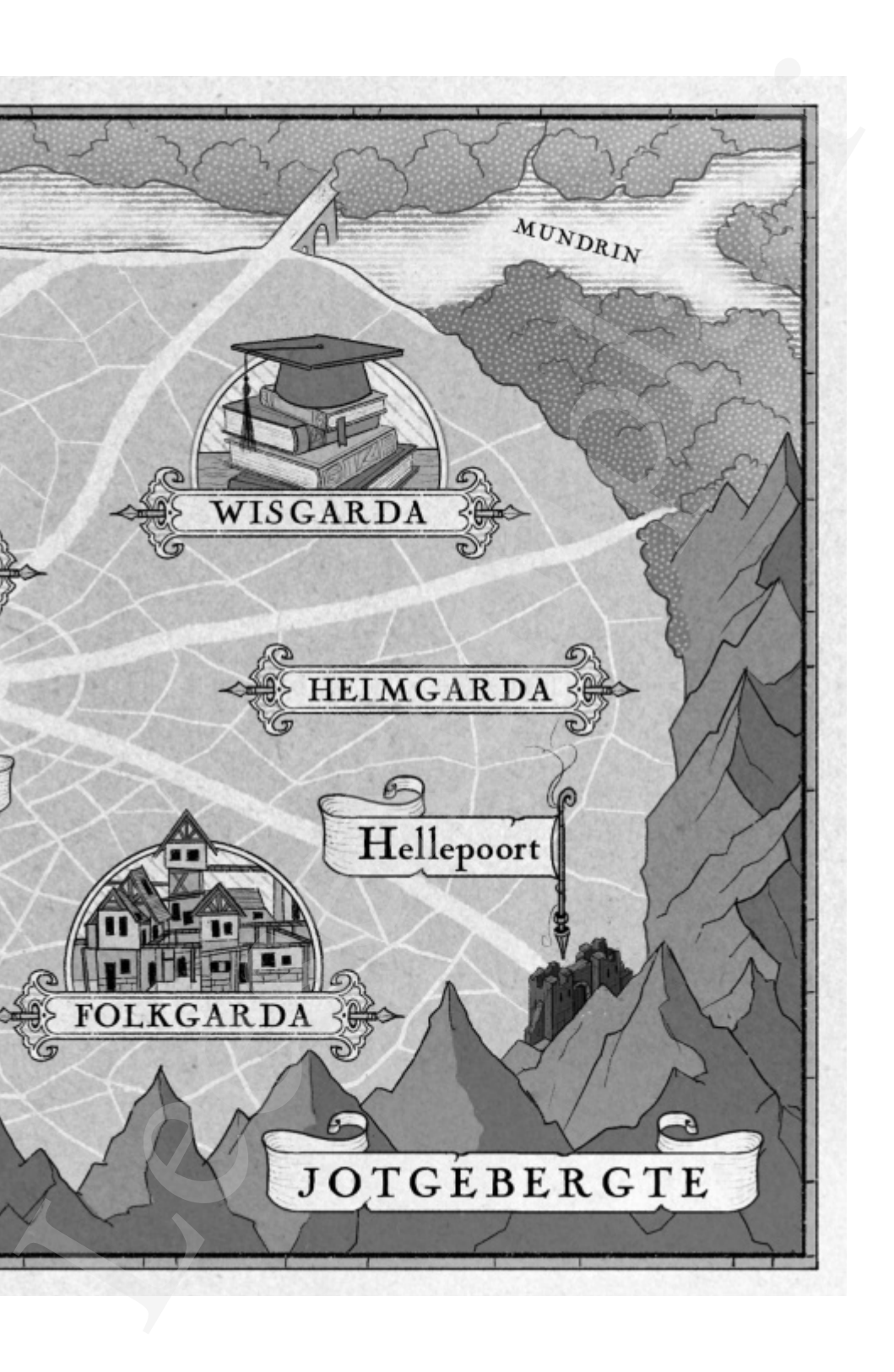
De Wik

Dolle Mina

KRAFTGARDA

MUNDRIN

WISGARDA

HEIMGARDA

Hellepoort

FOLKGARDA

JOTGEBERGTE

HOOFDSTUK 1

De glazen kunstwerkjes tekenden mythen in de lucht en verhalen in Winnies hoofd. Ze kon haar blik niet afhouden van de ruiten die de marktkramer zorgvuldig met lint aan het dak van zijn kraam had gebonden. Ze dansten in de bries en schitterden in de winterzon.

‘Irminsul’, zei de marktkramer. De man had geen tanden meer, dus Winnie verstond hem niet goed, maar zijn fonkelende ogen deden haar spontaan glimlachen. Hij wees naar een ruit met een boom met wortels die minstens zo lang waren als de takken. Zijn vingertoppen waren zwart van het jarenlange glassmeden. In Kraftgarda, waar de meeste ambachtslieden van Thalmar woonden, liep zeker de helft met zwarte vingertoppen rond.

‘Nerthus’, zei de man en wees naar een andere ruit met het gezicht van een vrouw. In haar haren waren bloemen geweven, bestaande uit tientallen minuscule glaspaneeltjes. Ze kende de godin uit de verhalen van haar grootmoeder. Het was niet de enige figuur die ze kende. Ze herkende ook de hamer van Donar in het midden van een graanlandschap in gele en gouden kleuren, de Zielenstorm in een stormachtige ruit en kabouters met rode mutsjes. Winnie had nooit geweten waar juist de lijn lag tussen verhaal, mythe en realiteit. Sommige mensen, zoals haar grootmoeder, zweerden bij hoog en laag dat elke mythische figuur in Eldruna te vinden was, sommigen zelfs in Thalmar zelf, de stad waar Winnie woonde. Ze geloofde in het bestaan van de goden en elke zonnewende liet ze blótgiften achter op haar vensterbank.

Winnies verbeeldingskracht wilde het graag geloven. Ze had al genoeg magie gezien – het wemelde ervan in de stad – maar de goden had ze nog niet gezien. Haar vingers streken langs een groter paneel met het paleis van Eldruna erop, in de hoofdstad Gisil. Het paleis was omgeven door watervallen, alsof het samen met die watervallen zo uit de berg ontstaan was. Ouders gingen met hun pasgeboren kinderen naar die watervallen, waar ook de bron van de Mundrin lag, om blótgiften aan de rivier te schenken, in de hoop dat de goden die zouden aannemen en hun kind een voorspoedig leven zouden geven. Ze was veel te jong geweest om het zich te herinneren, maar ooit zou ze er opnieuw naartoe gaan.

‘Winora, stop met lanterfanten’, sneerde haar moeder en trok aan haar mouw. Winnies moeder haatte de markt – te druk en te chaotisch – maar het was de snelste weg van de naaister naar huis.

‘En bind die tas dicht’, ging ze verder. ‘Voor je het weet hebben een paar graaiende vingertjes je jurk mee. Je zou denken dat je al voorzichtiger zou zijn nu je in die godvergeten armoedsgarda woont.’

Winnie reageerde niet, maar knoopte de linten van haar tas dicht. Ze zag haar moeder nog maar één keer, hoogstens twee keer per maand. Het had geen zin om steeds dezelfde discussie te voeren. Ze kon evengoed met een steen praten. Ze glimlachte verontschuldigend naar de marktkramer en volgde haar moeder. Later zou ze hier wel iets kopen.

‘Die jurk is veel te mooi om verspild te worden aan de vunzige straten van de Folk’, draafde haar moeder verder. Ze had geen antwoord nodig om hele gesprekken te vullen. ‘Wees maar niet verbaasd als er mannen zijn die hun handen niet kunnen thuishouden.’ Alsof stand daar ook maar iets mee te maken had. Er waren genoeg verhalen over de rijke mannen van Skatgarda. Zij hadden gewoon het geld om

ervoor te zorgen dat er aan geruchten geen gevolg werd gegeven.

Zodra ze het marktplaatsplein afliepen richting Heimgarda haakte haar moeder een arm door Winnies elleboog en trok haar tegen zich aan. Van buitenaf zag het er liefkozend uit, maar haar woorden bleven scherp.

‘Ik durf te wedden dat die jurk morgen al besmeurd is met biervlekken en de geur van die ranzige taverne. Die geur kruipt erin en die krijg je er niet meer uit! Het zit daar in de muren, je begrijpt waarom ik er geen voet binnen zet.’

‘Ik begrijp het, mama’, mompelde Winnie. Ze was opgegroeid in Heimgarda, het middenklassendistrict van Thalmar, met de propere rijtjeshuizen, bloembakken op de vensterbanken en keurig gelegde kasseipaden. Het was in elk opzicht prima, maar Winnie had altijd meer gewild. Niet groter, duurder, maar meer leven, meer magie, meer onrust. De chaotische mengeling van Folkgarda. Toen ze haar ouders vertelde dat ze met haar studie zou stoppen en een huisje ging huren in het arbeidersdistrict om er in een taverne te werken, had haar moeder bijna een hartverzakking gekregen.

Drie jaar later had ze het nog altijd niet aanvaard.

‘Sorry, klein momentje, sorry voor het storen!’ Twee mannen wandelden voorbij met een kast tussen hen in. Hoewel de zon scheen, was het beslist niet warm – het was tenslotte winter – maar toch parelde het zweet op hun voorhoofden. Een aantal huizen verderop kwam een jonge vrouw de voordeur uit gewandeld. Ze sprong enthousiast op en neer en zwaaide naar de twee mannen.

‘Ken je haar nog?’ mompelde haar moeder op haar typische roddeltoon, haar lippen amper bewegend. Het was haar moeders favoriete hobby.

‘Linde’, knikte Winnie. Linde was een oude klasgenoot.

‘Ze zijn pas getrouwd, die twee. Ik hoorde al dat ze een huis

hadden gekocht. Ze heeft haar studie vorige zomer afgerond.' Daar liet haar moeder even een stilte vallen, alsof ze zeker wilde zijn dat Winnie de onderliggende boodschap begrepen had.

'Ze is erover aan het denken om nog een studie te doen, in de geneeskunde nog wel. Slimme meid, die Linde, maakt slimme keuzes.'

Het was maar goed dat haar moeder naast haar liep, want anders had ze Winnies ogen tot diep in haar kassen zien rollen. De torens van de Skola in Wisgarda priemden achter de huizen van Heimgarda de hemel in, alsof ze de woorden van Winnies moeder kracht wilden bijzetten. Winnie had het drie maanden volgehouden in de aula's van het universiteitsgebouw, maar stilzitten had ze nooit gekund en toen ze eindelijk volwassen was, leken de opties haar eindeloos. Jammer genoeg voor haar ouders waren er veel opties die ze verkoos boven studeren, zoals elke taverne van Thalmar bezoeken met haar vrienden die even weinig schoolse motivatie hadden.

Zo was ze in de Dolle Mina terechtgekomen.

'Dat is ze zeker', beaamde Winnie, al kon het haar geen moer schelen wat Linde met haar leven deed.

Zodra ze haar ouderlijke huis binnenliep, snelde Winnie naar haar oude slaapkamer. De nieuwe jurk in de tas schreeuwde om gedragen te worden en hoezeer haar moeder er ook op tegen was, ze zou hem dragen tijdens haar shift in de Dolle Mina vanavond. Ze was een volwassen vrouw van eenentwintig lentes en als zij die jurk wilde dragen, dan deed ze dat. Ze had er hard genoeg voor gewerkt.

Studeren, vroeg trouwen en kinderen krijgen brachten Winnie geen vreugde, mooie jurken wel. Het was een van de weinige dingen die ze met haar moeder gemeen had.

'En, wat vind je ervan?' vroeg ze toen ze uit haar slaapkamer

kwam. Ze draaide een rondje in de keuken. De jurk bestond uit een crèmekleurige top met pofmouwen, een dieprode lange rok en een soepel korset vol geborduurde bloemen in rood, olijfgroen en crème, met een kanten randje. Het korset zat niet te strak, ze kon er gemakkelijk in werken, maar het deed wel wonderen voor haar volle heupen en de lage halslijn benadrukte haar boezem.

‘Goed’, zei haar moeder en het zuinige glimlachje rond haar lippen deed Winnie voor de eerste keer die dag een beetje ontspannen.

‘Trouwens, de buurvrouw sprak me net aan’, veranderde haar moeder plots van onderwerp. Het genot van een nieuwe roddel schitterde in haar ogen. ‘De man van Hildegard, Willem, de kruidenier, je kent hem wel, compleet geschikt!’

Vroeger was Winnie altijd doodsbang geweest van die man. Elke keer als haar mama haar naar de kruidenier om zeep stuurde, moest ze zichzelf moed inpraten. De man had een hekel aan kinderen en blafte altijd naar haar dat ze luider moest spreken of duidelijker, haar geld sneller moest tellen of niet zo moest treuzelen.

‘Eergisteren ging hij een avond weg, ongetwijfeld weer op de lappen, en hij kwam niet terug’, ging haar moeder verder. ‘Hildegard moet blij geweest zijn, maar het was van korte duur. Vanochtend hebben ze hem teruggevonden, slapend onder de Hellepoort. Ze dachten eerst dat hij dronken was, maar hij is volledig de weg kwijt. Hij weet zijn eigen naam niet meer, prevelt alleen maar over een of ander onweer.’

Het verhaal deed haar denken aan Alfrid, een van de vaste klanten van de Dolle Mina. Hij kwam zeker drie keer per week naar de taverne, maar dronk nooit meer dan één pot bier en zei nog minder. Hij praatte wel bijna continu in zichzelf en elke keer als Winnie in zijn buurt kwam, probeerde ze wat van zijn gepevelde monoloog op te vangen. Veel wijzer

werd ze er niet van, maar over onweer had ze hem wel al horen spreken.

Winnie werd afgeleid door een zacht gezang uit de slaapkamer naast de hare. Ze liet haar moeder doen en duwde de deur zachtjes open. Ze liet haar hoofd tegen de deurpost rusten en luisterde naar het lied dat haar grootmoeder zong. Ze kende de woorden, had ze al eerder gehoord, meestal met haar naam in de hoofdrol.

*In de schemer van de nacht
Wordt hinnikend onheil gebracht
Wie de Hellepoort niet bereikt
Wordt zacht de hand gereikt*

*Maar wie de nacht in 't hart bewaart
Kijkt best uit voor het gevaar
De Zielenstorm verteert, verslindt,
Willem die het kwaad bemint*

Als kind had het lied haar vaak nachtmerries bezorgd, maar nu deed het haar glimlachen. Haar grootmoeder was al een tijd haar verstand verloren. Bewegen ging moeilijk, praten nog moeilijker, en af en toe herkende ze Winnie niet meer, maar zingen kon ze. Liedjes uit haar jeugd bleven kristalhelder, al verdwenen alle herinneringen die ze samen gedeeld hadden.

Haar grootmoeder herhaalde de eerste twee strofen terwijl ze door het raam tuurde, naar de rand van de stad. Van hier kon je een klein stukje van de Hellepoort zien, een grote, stokoude poort, het enige wat nog over was van de stadsmuur die ooit rond heel Thalmar had gelopen. De poort werd amper gebruikt aangezien de weg erachter het Jotgebergte in liep, een gebergte van steile rotswanden zonder aangelegde paden, maar er werd gezegd dat het die poort was die door de doden

gebruikt werd, door zielen die hun reis naar de onderwereld begonnen. De poort was niet voor niets naar de godin van de onderwereld vernoemd.

Winnie geloofde wel dat haar ziel naar de onderwereld zou reizen na haar dood – al dacht ze liefst niet te veel na over de dood – maar ze wist niet wat ze moest denken van de goden. Ze geloofde ooit wel in hun bestaan – de verhalen van haar grootmoeder waren te uitgebreid en aangrijpend om volledig uit verzinsels gesponnen te zijn – maar of Vrouwe Helle oprecht een paleis had in de onderwereld, en Wodan een feestzaal voor krijgers en martelaren?

De goden hadden iets mythisch gekregen, verankerd in de namen van de straten, de dagen van de week en de winkels in heel Eldruna, maar in haar grootmoeders tijd was het anders.

*Dus kijk uit, blijf op je hoede
De storm brengt nooit het goede
Kijk uit, want als je hem ziet,
Dan ligt de dood in het verschiet*

Winnie dacht terug aan het glazen paneeltje in het kraampje op de markt, paarden die over de stormwolken draafden, een grote koets achter hen aan. Als kind had Winnie uren voor haar slaapkamerraam gezeten wanneer het stormde, een kussen tegen haar borst gedrukt. Haar ogen zochten altijd naar de Zielenstorm, want elke keer als ze stout was geweest – en dat gebeurde regelmatig – zong haar grootmoeder het liedje en kon ze een week niet slapen.

Elke avond luisterde ze of ze de hoeven hoorde, het gejam van de paarden en de jammerende zielen die haar zouden komen halen. ‘De Zielenstorm haalt de doden op’, zei haar grootmoeder altijd. ‘Doden en stoute mensen, stoute kinderen.’

*De Zielenstorm verteert, verslindt,
Winnie die het kwaad bemint*

Ze had vaak gedacht dat ze er een glimp van had opgevangen tijdens die stormachtige nachten bij het slaapkamerraam, maar dat waren maar creaties van haar verbeelding.

Winnie drukte een kus op het voorhoofd van haar grootmoeder en besloot dat ze het lang genoeg bij haar moeder had uitgehouden om er weer een paar weken tegen te kunnen.

HOOFDSTUK 2

Winnie had lang geleden al geleerd dat je als vrouw nooit zomaar respect kreeg. Voor mannen was het een basisrecht. Vrouwen moesten zichzelf bewijzen.

Ze was daarom totaal niet verrast toen de man – een papperig geval van minstens vijftig winters – naar haar blafte dat hij bier wou, en snel een beetje. Hij kende alleen de regels van de maatschappij, niet die van de Dolle Mina, waar Winnie al genoeg op haar kerfstok had om respect verdiend te hebben.

Ludger draaide zich langzaam naar de nieuwkomer toe, die direct zijn rug rechtte nu er andere mannen in het spel waren. Zijn vieze grijs verdween.

‘Vraag dat nog eens opnieuw, en nu een beetje netjes’, zei hij. Ludger was zo’n man om wie je in een boog heen zou lopen als je hem niet kende, en een bij wie je je volkomen op je gemak voelde als je hem wel kende. Hij werkte in de staalfabriek net buiten de stad waardoor zijn bovenarmen, bedekt met tattoos en littekens, de omvang hadden gekregen van een gemiddelde boomstronk.

Winnie kon haar mannetje wel staan, maar ze kon er ook van genieten als Ludger of de andere vaste klanten probleemzoekers op hun plaats zetten. Niemand durfde Ludger tegen te spreken, zelfs niet als ze daarvoor vriendelijk moesten zijn tegen een vrouw.

Winnie zette haar beide handen op de toog en leunde naar voren met een poeslief glimlachje, wachtend tot de arrogante

klootzak in een bang geitje zou veranderen. De vreemdeling fronste, wierp een zijdelingse blik op Ludger, snoof kort.

Toen gleed zijn blik naar beneden.

‘Kan ik die twee er ook bij bestellen dan?’ vroeg hij, zijn blik vastgekleusterd aan haar boezem als een vlieg in honing. Voor ze bewust de beslissing had genomen, maakte haar vlakke hand al contact met zijn wang. De slag galmde door de al rumoerige taverne. De man zette geschrokken een paar stappen achteruit voor er donderwolken in zijn ogen verschenen.

‘Wie denkt ge wel dat ge zijt, gij vuile hoer!’

Hij balde zijn vuisten en stormde op Winnie af, maar Ludger greep hem bij de kraag voor hij zelfs maar in haar buurt kwam. Winnie werkte hier al sinds haar achttiende, kende deze mannen al jaren. De meesten hadden ooit ook zulke opmerkingen gemaakt, opmerkingen die ze lang geslikt had, tot ze haar op haar tong kreeg. Ze had hun respect verdiend en daardoor kon ze nu op hun bescherming rekenen. De man, nog steeds in Ludgers greep, trapte een van de barkrukken omver, waardoor ook Ruben en Lode in actie schoten. Ze grepen zijn bovenarmen vast met meer kracht dan waarschijnlijk nodig was. Het kon de man niet veel schelen. Zijn ogen, die haar meer schrik aanjoegen dan welke woorden dan ook, bleven haar aanstaren. Woorden toonden enkel wat de norm was. Het waren die donderwolken die haar vertelden dat deze man gevaarlijk was, dat hij anders was dan de andere mannen aan de toog. Zijn donkere haar plakte in draadjes aan zijn voorhoofd en zijn tong danste glibberig over zijn lippen.

‘Eruit?’ vroeg Lode haar. Uiteindelijk had zij het laatste woord, tenminste als haar baas Timo er niet was. En dan nog.

‘Eruit’, zei Winnie. De mannen sleurden de nieuwkomer de taverne door terwijl die zijn hele woordenboek aan vrouw-

onvriendelijke onzin op haar afvuurde. Ze had het allemaal al gehoord. Winnie wist wat ze waard was.

De deur sloeg met een klap dicht. De andere gasten keken heel even op, maar zulke uitspattingen verrasten niemand meer.

‘Alles oké?’ vroeg Ruben toen ze weer bij haar aan de toog kwamen staan.

‘Hij is niet de eerste en zal ook niet de laatste zijn’, zei ze schouderophalend. Ze zette drie nieuwe potten bier voor de mannen neer. ‘Rondje van het huis.’

Ze deed alsof het haar allemaal niets deed, maar toch moest ze zichzelf een uur lang tegenhouden om niet steeds aan de halslijn van haar nieuwe jurk te trekken. Het was een eeuwige tweestrijd. Winnie droeg graag leuke jurken, het liefst in felle kleuren, met ingewikkelde borduursels en kanten randjes. Ze hield van jurken met een lagere halslijn omdat ze vond dat ze er dan verdomd goed uitzag. Alleen kwamen daar meestal zulke opmerkingen van. Ze kon moeilijk uitleggen waarom ze straalde als iemand haar zei dat ze er mooi uitzag, maar vanbinnen kookte als de ondertoon nét anders was. Dus negeerde ze het tot de neiging om een tafelkleed aan te trekken verdween. Ze zou haar mooie jurken blijven dragen.

‘Allerliefste Winnieminnie?’ vroeg Ima, die haar hoofd uit de deur naar de keuken achterin stak. Ima noemde haar alleen zo als ze een gunst nodig had.

‘Ja, Ima, je mag naar huis van mij’, zei Winnie glimlachend. Ze had een zwak voor Ima, wat het onmogelijk maakte om nee te zeggen. Ima kon minder goed haar mannetje staan tegenover moeilijke klanten, dus als Winnie moest werken, bleef zij het liefst achterin om de afwas te doen, de voorraad aan te vullen en de administratie in orde te brengen. Al was het zo druk dat Winnie het in haar eentje niet helemaal kon

bolwerken, dan nog kon ze geen nee zeggen tegen die grote ogen van Ima.

‘Ik hou van je’, zei Ima en ze sloeg haar armen om Winnies middel. Haar sluike, zwarte haar kietelde Winnies sleutelbeen. ‘Oskar is ziek en hij wordt steeds wakker, dus ik wil hem gewoon eten geven en in zijn eigen bed leggen.’

Ima had Oskar gekregen toen ze nog maar negentien was. De man met wie ze toen samen was, was ervandoor gegaan zodra hij het nieuws hoorde, dus sindsdien werkte ze in de Dolle Mina, en Oskar kwam altijd mee.

‘Veel beterschap aan de pruts dan, ik red het hier wel.’

En dat was ook zo. Het was niet zo’n drukke avond en de Dolle Mina was een broeihaard van magie, waardoor heel wat kleine taakjes gedaan werden zonder dat Winnie zich er zorgen om hoefde te maken. Ze kon niet verklaren waarom er zoveel magie voorradig was in de taverne, maar Winnie dacht graag dat het lag aan de sfeer die er hing, de sfeer die zij had helpen bouwen. Stoelen schoven vanzelf weer op hun plaats, gebroken lampen werden vervangen zonder dat er mensenhanden aan te pas kwamen en hoewel Ima graag de afwas deed om haar handen bezig te houden, zou die straks ook netjes gedaan zijn nu Ima weg was. Winnies handdoek bleef altijd droog, ook na de honderdste bierpot, en natte kringen op de tafeltjes verdwenen nog voor Winnie een doek kon natmaken. Het was een van de redenen waarom Winnie zo van de Dolle Mina hield.

‘Krijgen wij ook zoveel van je gedaan als we je Winnieminnie noemen?’ vroeg Ludger, gevolgd door een lach die heel de taverne door bulderde. Winnie rolde met haar ogen.

‘Ik denk niet dat het aan de bijnaam ligt’, zei Ruben. ‘Misschien als je wat jonger was, en knapper, en Ima heette.’

‘Rot allemaal een eind op’, zei Winnie lachend en gooide haar handdoek richting het trio aan de toog.

‘Ik snap niet waarom jullie niet gewoon eens van bil gaan. Je hebt het duidelijk nodig.’

‘Omdat, Ludger,’ zei Winnie belerend, ‘Ima nog altijd niet op vrouwen valt, ook niet na de tiende keer dat je dat voorstelt. En daarbij heb ik haar helemaal niet nodig om van bil te gaan. Dat kan ik prima zelf.’

‘We hoeven niet te weten wat jij tussen de lakens doet, Winnie’, lachte Ruben.

‘Viespeuken! Jullie weten dat ik dat niet bedoel!’ Ze zocht haar handdoek om ermee te gooien, maar besepte dat die al bij haar doelwit lag. ‘Afspraakjes, dat bedoelde ik. Er zijn genoeg mannen en vrouwen in deze stad.’

‘En toch kun je Ima niet weerstaan.’

Winnie besloot het gesprek te negeren en laadde een dienblad vol bier voor een groep mannen achter in de taverne. Alfrid zat weer op zijn vaste plek aan het raam. Hij tikte zenuwachtig met zijn been op en neer, alsof hij ergens op wachtte, maar er kwam nooit iemand voor hem.

‘Even iets helemaal anders’, zei Lode toen ze terugkwam, zijn keel schrapend. ‘Zeger was hier gisteren weer. Ik denk dat hij ondertussen weet wanneer de baas er is.’

‘Hij was hier?’ vroeg Winnie. Lode knikte. Winnie kon een gefrustreerde zucht niet tegenhouden. Zeger was een vreselijke man, van hetzelfde kaliber als de vreemde van vanavond. Hij woonde al heel zijn leven in de Folk, net als zijn ouders en de ouders van zijn ouders. Iedereen kende hem, dus iedereen wist ook dat hij de reden was dat zijn vrouw al drie keer bont en blauw bij de dokter had gezeten. ‘Van de trap gevallen’, zei ze angstig als iemand haar erom vroeg. Ze wist ook wel dat dat niet bepaald geloofwaardig was met de afdrucken van zijn knokels op haar jukbeen, maar wat kon ze anders? Ze was zwanger van een derde kind. Zijn derde kind.

Als Winnies baas Timo er niet was – en dat was vaak het geval – dan kwam Zeger niet binnen in de Dolle Mina. Winnie weigerde hem te bedienen. Was hij er wel, dan mocht Zeger doen en laten wat hij wilde, want ‘Winnies gekke theorieën’ waren nooit officieel bewezen, en zolang dat niet het geval was, was Zeger welkom.

Ze haatte het, maar wat kon ze anders?

Vandaag hoefde ze hem allicht niet te zien.

De laatste gasten druppelden stilaan de tavernen uit. Winnie was moe, dus begon ze al met haar afsluitende taakjes terwijl Ludger en Lode nog aan de toog zaten. Ze zouden de hint snel genoeg begrijpen. Ze hield van haar werk hier, het sociaal contact, het continu bezig zijn, een vaste waarde worden in een gemeenschap die ze haar thuis kon noemen. Winnie was nooit ver buiten Thalmar geweest, laat staan buiten de landsgrenzen van Eldruna, maar ze kende de stad wel als haar broekzak en dat had ook waarde.

Ze hield van de drukte van de Folk, de garda waar vooral arbeiders en de lage middenklasse woonden, maar er zat iets magisch in de stilte nadat de deur dichtviel achter de laatste klant en ze alleen overbleef in de tavernen. Geen magie die voor schone tafels en koud bier zorgde, maar het eenvoudige genot van eindelijk zitten, het tellen van de dagopbrengst en het suizen van je oren.

Winnie nam haar tijd voor die laatste taakjes, want na haar shift wachtte haar wandeling naar huis. Een wandeling die ze al honderden keren had gedaan, in straten die ze vanbuiten kende, maar die haar toch onaangenaam bleven verrassen. De Dolle Mina was haar veilige toevluchtsoord, de nacht was onvoorspelbaar.

Het was alsof de hemel haar terughoudendheid had gevoeld en in de verf wilde zetten. Dikke pakken wolken dreven voor de maan, waardoor de straten nog donkerder

waren dan anders. Er stak een gure wind op en het leek alsof het elk moment kon beginnen te regenen. Winnie trok haar mantel strakker om zich heen en draaide de achterdeur in het slot. Haar chaotische bos bruine krullen had ze tijdens het eerste uur van haar shift in een rommelig vogelnest op haar hoofd gebonden, maar nu blies de wind de lokken alle kanten op. Ze zette haar kap op en hield de kraag stevig beet terwijl ze de straat doorliep.

Om zichzelf af te leiden van de dreigende sfeer, probeerde ze te focussen op de interessantere dingen die de inktthemel met zich meebracht. Wanneer de nacht viel, kwam er magie boven die zich overdag nooit liet zien. De mist werd door de gure wind door de straten geblazen. De slierten wisselden tussen pastelpaars en roze terwijl ze de kasseien bedekten met een dun laagje vocht. De figuren in de glas-inloodramen bewogen en maakten nieuwe tekeningen voor de volgende dag. Tijdens heel heldere zomernachten, als het echt stil was, kon je zelfs af en toe kabouters zien. Winnie hield van kabouters, hoewel ze altijd verschrikt wegdoeken als Winnie ze opmerkte. Vanavond zou ze er geen zien, niet bij dit weer.

Een glazen vos keek even op toen Winnie langskwam en sprong dan uit zijn glasraam, uit het zicht. Toen ze bij het volgende huis kwam, had de vos zich in het raam van de burengenesteld. Een van zijn ogen was open, maar het was niet op Winnie gericht. Aan de overkant van de straat zat een kat. Het wemelde in Eldruna van de katten. Haar grootmoeder beweerde dat katten de enige wezens waren die gemakkelijk van de wereld van de goden naar de onze konden komen. Winnie dacht altijd dat het een van haar grootmoeders vele verhaaltjes was, tot ze Gunther geadopteerd had, het licht misvormde hoopje poes dat ze een jaar geleden van de straat had geplukt. Hij zou dan wel geen schoonheidswedstrijden

winnen, maar sinds hij bij Winnie woonde, had de magie zich ook in de hoekjes en kantjes van haar huisje gewurmd, alsof Gunther die aantrok als een magneet. Haar planten stierven niet meer als Winnie ze geen water gaf en ze wist zeker dat haar was sneller droogde.

Winnie keek op om de sterrenregen op te vangen, maar de wolken hadden zich nog dichter op elkaar gepakt. Er was geen enkele ster te zien. De eerste druppel viel recht op haar wang. Ze moest nog zo'n tien minuten stappen.

Pas na de tweede bocht had ze door dat ze gevolgd werd.

HOOFDSTUK 3

Na nog twee bochten besepte ze dat de vreemde achter haar niet toevallig dezelfde route volgde. Ze keek vluchtig achterom, herkende het silhouet van een man met zijn handen diep in de zakken van zijn jas. Dit was niet de eerste keer, en Winnie wist wat ze moest doen.

Thalmar was een unieke stad. Omdat ze in een inham van het Jotgebergte lag en de Mundrinrivier erlangs stroomde, kon de stad niet veel verder uitbreiden. Horizontaal gezien dan toch.

De elite van Thalmar woonde in Skatgarda aan de Mundrin, met grote huizen aan het water en nog grotere tuinen. Hoe dieper je de stad in trok, hoe dichter mensen op elkaar woonden. Letterlijk.

Folkgarda, waar ongeveer de helft van de bevolking woonde, lag aan de voet van de berg. Het was niet opgewassen tegen de steile kliffen, dus was men de hoogte in gegaan. Huizen waren schots en scheef op elkaar gestapeld als blokkentorens, met trappen en goederenliften op katrollen om zelfs de huizen die tientallen meters boven de grond reikten te kunnen gebruiken. Er waren hoofdstraten op de begane grond, maar ook tussen de torens in waren steegjes, hangbruggen en platformen gebouwd. Het leek alsof de Folk door een stel peuters gebouwd was, en fysisch gezien zouden de meeste huizentorens ook als een pudding in elkaar moeten zakken, maar Thalmar was magisch. Er was nergens zoveel magie als bij gebergtes en rivieren, en Thalmar had ze allebei.

Hoezeer Winnie ook van de magische constructies hield, ze wist dat ze op de hoofdstraten moest blijven als ze gevolgd werd, waar de straatlantaarns voor enige bescherming zorgden en de kans op levende zielen groter was. De druppels volgden elkaar alsmäär sneller op en tekenden sterrenbeelden op haar mantel.

Ze wilde niet lopen, niet achteromkijken, maar ze hoorde hoe de man steeds dichterbij kwam. Bij elke pas die de man zette, ging Winnies hartsflag een klein beetje meer omhoog, tot hij in haar keel hamerde. Ze haalde haar sleutels uit de zak van haar jurk en reeg elke sleutel tussen twee vingers. De sleutel van de kassa in de Dolle Mina zou niet veel schade aanrichten, maar met die van de buitendeur kon ze stevig uithalen.

Verderop zag ze een andere figuur wandelen, maar aan het postuur kon Winnie zien dat het een man was, en ze wist nooit of ze die kon vertrouwen. Misschien zou hij haar willen helpen, zoals Ludger zou doen, maar evengoed zou hij haar de weg kunnen versperren, zodat haar achtervolger zijn gangetje kon gaan.

Winnie vloekte binnensmonds en besloot een van de trappen op te gaan, dieper de stad in.

Nu zette ze het wel op een lopen. De houten traptreden waren hier en daar bedekt met een laagje mos dat glibberig was door de regen. Winnie schoof meermaals uit, maar greep zich stevig vast aan de reling en weigerde te stoppen. Nu ze haar handen nodig had en haar kap niet meer kon vasthouden, werd die direct van haar hoofd geblazen. De lokken haar waaiden in haar ogen, maar ze was niet ver van haar huis dus ze kende deze straten. Het platform waar mevrouw Kindel vanuit haar huisje, tien meter hoog, brood naar beneden gooide om de vogels te voeren, de goederenlift van de bakker die Winnie soms stiekem gebruikte wanneer ze

echt geen zin had om al die verdiepingen omhoog te klimmen, het steegje vol afval waar ze Gunther voor de eerste keer had gezien.

Ruben woonde ook ergens in deze buurt. Ze vroeg nooit waar haar klanten precies woonden, want ze wilde haar eigen adres niet prijsgeven, maar nu wenste ze dat ze het wel wist. Als Ruben voor haar zou hebben opengedaan, dan was ze veilig geweest.

Het was een goede keuze geweest om toch naar boven te klimmen, want ze had meer afstand gecreëerd tussen haar en de man. De regen sloeg in haar gezicht alsof het persoonlijk was, maar Winnie zou niet stoppen tot ze veilig in haar woonkamer was met de deur op slot. Ze nam een hangbrug naar een volgende toren en het leek een beetje alsof ze een magische drempel overstapte, want plots voelde alles anders. Anders, maar niet beter.

Ze hoorde het voor ze het zag. Kletterende hoeven en een wind die zo hard waaide dat hij in haar oren jankte en in haar gezicht sneed, dat nat was van de regen. Het was plots kouder, een koude die langs haar ruggengraat omhoog kroop en haar tot op het bot verkleumde. De donder sloeg als een trommelorkest en deed de hele stad daveren.

Het was pas toen een bliksemflits de hemel even oplichtte dat Winnie het zag, en haar razende hart sprong direct in haar keel. Ze kon niet anders dan stilstaan, want haar benen dreigden het te begeven. Haar sleutels kletterden op de grond.

Het fabeltje, de mythe, de waarschuwing voor stoute kinderen.

Ze had het zich honderden keren voorgesteld, loerend door haar slaapkamerraam, maar toch verbleekte haar verbeelding bij de echte versie.

Het doemde achter de huizen op, met het Jotgebergte dreigend op de achtergrond. Het waren de ogen van de

paarden die ze het eerst zag, als kooltjes in het donker van de nacht. De hoeven raasden over de wolken, haar richting uit. Een nieuwe bliksemschicht hulde de nacht in een akelige gloed die weerkaatste op de gitzwarte vacht van een tiental paarden. Toen pas zag ze de ruiters op hun ruggen, gehuld in zwarte mantels die wapperden in de wind. Een koets doemde achter de paarden op, glimmend en net als de rest diep- en diepzwart, alsof ze alle kleur uit de omgeving opslokte.

Natuurlijk had ze de Zielenstorm nooit gezien, want als je hem wel zag, betekende dat meestal dat je ging sterven.

*Dus kijk uit, blijf op je hoede
De storm brengt nooit het goede
Kijk uit, want als je hem ziet,
Dan ligt de dood in het verschiet*

Net op het moment dat dat tot haar doordrong, werd er een hand over haar mond geslagen.

HOOFDSTUK 4

In paniek sloeg Winnie wild om zich heen, maar ze kreeg geen goede stomp uitgedeeld. Haar belager trok haar naar achteren en hoe meer ze zich probeerde te verweren, hoe meer ze verstrikt raakte in de natte stof van haar jurk. Ze probeerde in de hand van de man te bijten, maar niets leek te gaan zoals het in het ontsnappingsplan in haar hoofd al jaren stond uitgeschreven. Het enige wat ze kon doen, was proberen om de paniek niet zo te laten overheersen dat ze flauwviel. Ze wilde niet weten wat deze man dan met haar zou doen.

Dus focuste ze op wat ze wel wist. Ze voelde de regen op haar gezicht, de ruwe hand om haar mond, de vingers die in haar wangen priemden. Ze voelde zijn borst tegen haar rug, en dan zijn hand op haar borst.

Winnie raakte weer in paniek en sloeg met haar armen wild in het rond, hopen dat ze hem ergens zou raken. Haar sleutels lagen een eind verderop op de grond en een ander wapen had ze niet.

Met haar elleboog wist ze de man in zijn zij te stompen. Het lukte haar om zich heel even uit zijn tengels te wurmen, tot hij een vuist vol krullen greep, die los geblazen waren door de wind. Winnie krijste het uit toen hij er hard aan trok.

Haar schreeuw werd direct gesmoord door de hand die weer over haar mond werd geslagen, harder deze keer. Ze voelde hoe zijn vingertoppen blauwe plekken in haar huid tekenden.

Met haar hak wist ze hem in zijn knie te trappen.

‘Vuile hoer!’ gromde de man. Ze werd met haar rug keihard tegen een stenen muur geduwd. De lucht verliet haar longen en Winnie hapte proestend naar adem, maar de hand van de man liet weinig zuurstof door. Tranen prikten in haar ogen en vermengden zich met de ijsskoude regendruppels die genadeloos op haar bleven inbeuken.

Toen ze opkeek, zag ze de donderwolken weer, niet in de lucht, maar in de ogen van de man die haar eerder die avond al de stuipen op het lijf had gejaagd. Een man die geen nee kon aanvaarden.

Zijn grijs-zwarte haar plakte in natte slierten tegen zijn bleke gezicht en met zijn gewicht tegen haar aangedrukt en een muur achter haar kon Winnie geen kant meer op. Zijn warme adem blies in haar gezicht. De Dolle Mina was niet de enige taverne die hij vanavond bezocht had. Hij had haar polsen in een ijzeren greep. Hij liet de hand die hij over haar mond had geslagen zakken en liet die langs de contouren van haar lichaam glijden.

Ze wilde niet smeken, hem niet de voldoening geven te horen hoe hulpeloos ze was, maar de tranen prikten in haar ogen en elke mogelijke oplossing leek een doodlopende straat.

‘Stop, alsjeblieft’, zei ze, en ze haatte hoe broos ze klonk, hoe verslagen. Ze had geweten dat de kans groot was dat dit haar ooit zou overkomen, maar ze had niet gedacht dat ze zo weinig verweer zou kunnen bieden. Hij trok aan de sluiting van haar mantel tot de broche in de vorm van een bloem losliet en ook op de stenen kletterde. Winnies grootmoeder had de knoop ooit vervangen door die broche, en Winnie mocht er niet aan denken dat ze dit aandenken van haar oma – een herinnering aan betere tijden – zou kwijtraken.

Maar de man kende geen genade. Hij trok de mantel ruw opzij en meteen kroop kippenvel over Winnies armen, nu de dikke wol haar niet meer beschermde tegen de kou.

Zijn hand vond haar borst opnieuw en duwde de doorweekte stof van haar jurk aan de kant. Haar woorden hadden voor deze man minder betekenis dan een lap stof. Regen sloeg op haar blote huid, voelde aan als hagel door de kou. Ze huilde gefrustreerd. Ze was in het midden van de stad. Zou het iemand kunnen schelen?

‘Help!’ schreeuwde ze zo luid ze kon. Haar stem echode door de straten, maar nog voor ze haar kreet kon herhalen, werd haar hoofd met zo’n klap tegen de steen geslagen dat ze sterretjes zag. Een stekende pijn schoot door haar achterhoofd en ze wist bijna zeker dat de scherpe steen een wonde had achtergelaten.

Winnie knipperde om de sterretjes uit haar zicht te verbannen, maar het hielp niet. Ze voelde hoe de man aan de rok van haar jurk trok en alles leek tegelijk heel snel en heel traag te gaan. Ze kon dit niet zomaar laten gebeuren. Iemand moest haar schreeuw gehoord hebben, ook in dit stormweer, maar ze stond er alleen voor. Ze voelde zijn koude hand tussen haar benen.

Ze benutte elk beetje ruimte dat ze had en dwong haar ledematen om zo veel mogelijk schade aan te richten. Haar polsen kreeg ze niet vrij, maar ze had haar ellebogen nog, en hoewel de man haar benen tegen de muur drukte, kon ze met haar hiel nog op zijn voet stampen. Ze had barstende hoofdpijn, maar nog genoeg venijn in zich om hem in zijn gezicht te spugen.

Zijn hand stopte met graaien en heel even dacht ze dat ze een slag had gewonnen, dat niet al haar verzet vruchteloos was geweest, tot de hand die net nog onder haar rok zat zich als een bankschroef om haar keel sloot.

Winnie hapte naar adem, maar de man kneep zo hard dat hij niet alleen haar luchtpijp dichtkneep, maar ook paarse afdrukken in haar huid achterliet. De sterretjes ver-

menigvuldigden zich en het enige wat Winnie nog kon denken, was dat dit niet haar einde kon zijn. Dat ze het na zoveel verzet in haar leven niet verdiende om na eenentwintig lentes al te moeten opgeven. Dat deze verachtelijke figuur niet het recht had om dat van haar af te pakken. Ze wilde nog glaspanelen kopen op de markt, haar moeder overtuigen dat ze gelukkig was, ze wilde de rest van Eldruna ontdekken, de landsgrenzen oversteken. Ze wilde de zee zien. Ze wilde verliefd worden en haar hart laten breken. Ze wilde zelf harten breken. Ze wilde de Dolle Mina overnemen zodat ze genoeg verdiende om elke maand een nieuwe jurk te kopen. Een met borduursels, kant en een lage halslijn.

Deze man, van wie ze de naam niet eens kende, gaf geen moer om wat hij kapotmaakte, om wie de persoon was van wie hij de keel dichtkneep. Het enige wat hij zag, was zijn eigen begeerte. Winnie was alleen maar een middel om die te verzadigen.

Zelfs haar dode lichaam zou hij waarschijnlijk nog verkrachten.

In een laatste poging tot verzet bracht Winnie haar knie omhoog. De man had een beetje ruimte tussen hen gelaten om voldoende kracht te kunnen zetten op Winnies keel – net genoeg afstand voor haar om hem in zijn kruis te rammen.

De greep om haar keel verslapte en Winnie sloeg opnieuw tegen de muur. Het was haar enige houvast, de enige reden dat ze niet als een zielig hoopje op de grond in elkaar stortte. Haar benen trilden, maar ze moest iets doen, ze moest hier weg, ze moest–

Het gewicht van de man beukte opnieuw tegen haar. Zijn schouder duwde haar nogmaals tegen de muur, haar hoofd klapte opnieuw tegen de stenen, en het mes in zijn linkerhand zat diep in haar maag geboord. Ze schreeuwde het uit, maar door de schade aan haar luchtpijp kwam er niet meer dan

wat gekras uit haar keel. De man zette een stap naar achteren en liet Winnie eindelijk helemaal los. Haar handen gingen instinctief naar de plek waar het mes zonet nog zat. Het was donker en haar rode jurk was zo doorweekt dat ze het bloed niet kon zien, maar toen ze haar handen weer wegtrok, waren haar bleke vingers besmeurd. In het maanlicht leken haar vingertoppen zwart.

Even dacht ze helemaal niets meer. Ze voelde alleen nog ongeloof over wat er net was gebeurd, en pijn in alle cellen van haar lichaam.

En toen stak de man nog eens.

En nog eens.

En nog eens.

Hij bleef doorgaan tot haar spieren verslaptten en ze levenloos tegen de muur in elkaar zakte.

Het enige wat ze kon doen, was hem aanstaren, deze naamloze vreemde die zich haar leven had toegeëigend. Hij keek haar aan, keek dan naar de ravage die hij had aangericht en dan weer naar haar. Hij zei niets, riep niet om hulp en probeerde zelf al helemaal niets te ondernemen. Hij gooide het bebloede mes in de diepte onder de hangbrug en rende weg. En ondanks alles vond Winnie dat een opluchting. De regen hield zich heel even in, gaf haar even respijt. Er vielen nog steeds druppels, maar ze deden geen pijn meer. Ze proefde de metalen smaak van bloed op haar tong.

Het was pas toen dat ze hen weer zag, nu de paniek niet meer alles overheerste. Tientallen kooltjes in de verte, zwarte wolken en een nog zwartere koets. De Zielenstorm had nauwelijks een twintigtal meter verderop halt gehouden. Een figuur in een lange mantel zat gehurkt op een van de daken. Winnie kon het gezicht van de persoon niet zien, maar ze voelde ogen op haar branden.

De Zielenstorm kwam haar halen.

HOOFDSTUK 5

Ze wilden haar de dood injagen, meenemen naar Vrouwe Helle. Een punt zetten aan het einde van haar tijdlijn.

Ze was dan misschien niet sterk genoeg om zich te verweren tegen de man die haar wilde verkrachten, maar opgeven deed Winnie niet. Wie haar vechtlust wilde afnemen, wist niet waar die aan begon. Zelfs tegen de Zielenstorm zou Winnie zich verzetten, al was dat het laatste wat ze deed.

Dus ze rende. Ze rende door de straten van de stad die ze zo goed kende en toch niet kon vertrouwen.

‘Een Weerling!’ hoorde ze achter zich, en vanuit haar ooghoeken zag ze nog een figuur over de daken rennen. De manier waarop die sprong was onnatuurlijk, alsof de zwaartekracht geen effect op hen had.

Winnie wist dat er iets mis was. Ze voelde de regen niet meer, noch de koude wind. Ze had geen pijn, hoewel haar lichaam zonet de ergste horror te verduren had gekregen. Het enige wat niet veranderd was, was het razen van haar gedachten en haar drang om te vluchten.

‘Winora, stop.’

De man in de lange mantel doemde voor haar op. Van mannen had ze wel genoeg gehad vanavond. Ze kwam slappend tot stilstand op de natte stenen, om zich vervolgens om te draaien en een zijstraat in te slaan. Ze rende sneller dan ze ooit had gerend en probeerde niet te denken aan het feit dat de vreemdeling haar zonet bij haar geboortenaam genoemd had, een naam die niemand nog gebruikte behalve haar moeder.

De Zielenstorm doemde op aan het einde van de steeg en Winnies ogen schoten heen en weer op zoek naar een uitweg, een andere oplossing. Toen ze een afslag nam, groetten de stormwolken haar opnieuw. Bij elke afslag kwam ze dichterbij datgene waar ze zo wanhopig van weg wilde.

‘Winora, alsjeblieft, rennen haalt niets uit.’

Dit was een vrouwenstem. Winnie stopte met lopen.

Achter haar kwam een jonge vrouw de steeg in gelopen. Haar haar was kort en warrig, en het enige wat Winnie op dat moment kon denken, was dat de vrouw er volledig droog uitzag. Er glinsterden zelfs geen druppels in haar donkere haren. Het regende nog altijd. Deze vrouw droeg geen mantel, maar haar hele outfit was zwart. Ze kon geen deel uitmaken van de Zielenstorm, ze leek niet veel ouder dan Winnie zelf.

In de verhalen van Winnies oma bestond de Zielenstorm uit geesten, oeroude wezens die zielen sprokelden en vervoerden, geen doodnormale mensen van begin twintig.

‘Wie zijn jullie?’ vroeg Winnie en hoewel ze haar best deed om zo zelfverzekerd mogelijk over te komen, verraadde haar trillende stem hoe bang ze was. Vanuit haar ooghoeken zocht ze naar alle zijstraten van de steeg waarin ze stond, en bij elke stap die de vrouw zette, zette zij er een achteruit.

‘Ik ben Diete’, zei de vrouw alleen maar. De storm leek langzaam te kalmeren en heel af en toe brak het maanlicht door het dikke pak wolken, net voldoende om haar gezicht te kunnen zien. Het bestond uit harde lijnen: een rechte neus en een scherpe kaaklijn met een spitse kin, twee rechte wenkbrauwen boven haar donkere ogen. Tientallen zilveren ringetjes schitterden in haar oren, eentje in haar neus en eentje in haar wenkbrauw. Boven de kraag van haar leren jas kon Winnie de uiteindes van enkele tattoos in haar hals zien.

Niets aan Diete was bijzonder uitnodigend, maar toch merkte Winnie dat ze net iets minder op haar hoede was, want Diete was een vrouw.

‘Wij zijn de Zielenstorm’, zei Diete. Dus toch.

De Zielenstorm had twee soorten passagiers: de leden en de doden. Winnie wist vrij zeker dat ze haar in die laatste categorie wilden zetten.

‘Ik wil niet dood’, zei ze resoluut en stopte op een kruising waar ze zowel links als rechts van haar een zijstraat had om in weg te duiken. Diete keek haar aan met een blik vol medelijden.

‘Winora, dat ben je al.’

Wat Diete ook zou hebben gezegd, Winnie was sowieso een van de zijstraten in gevlucht, maar nu was het niet alleen Diete die haar achtervolgde, maar ook haar laatste woorden. *Dat ben je al.*

Ze had geen ruimte in haar brein om die informatie een plek te geven, want er was alleen plaats voor paniek en bij elke afslag, elke keer als die stormwolk met zijn zwarte paarden weer opdoemde in de verte, nam die paniek een klein beetje toe.

Ik ben niet dood.

Ik ben niet dood.

Ik ben niet dood.

Die woorden bleef Winnie als een mantra herhalen. Ze keek naar haar handen, maar die zagen eruit zoals ze er altijd uitzagen, behalve dan de paarse kringen rond haar polsen, de donkere vegen van haar eigen bloed. Ze was niet dood.

‘Winora, je kunt hier niet van wegrennen’, zei de man in de zwarte mantel, die uit het niets verscheen aan het einde van de volgende straat. Winnie wist zeker dat ze minstens een kilometer had gered en toch was ze maar een straat

verwijderd van de plek waar de man die haar achtervolgd had haar had gestoken. Niets aan deze avond was normaal.

‘Je ziel is verbonden met de Zielenstorm, je...’

‘Stop!’ onderbrak ze hem luid. Haar stem kon onmogelijk zo snel hersteld zijn, en toch kaatste ze luid en helder van de hoge muren af. ‘Ik ben niet dood.’

‘Sorry, Winora’, zei Diete achter haar. Ze zat nu vast, aan twee kanten ingesloten. Er was nog één zijstraat tussen haar en Diete in. Als ze snel genoeg was...

‘Dat ben je wel, Winora’, zei de man. Voor ze weer kon protesteren, stak Diete haar hand op.

‘Je helpt niet, Jinho’, zei ze, maar het was niet tegen haar. De man achter haar zweeg. Het was even stil, Diete bleef staan en Winnie wist dat ze nu haar kans moest grijpen om de zijstraat in te slaan. Diete was dichterbij de straat dan zij. Als ze doorhad wat haar plan was, kon ze haar gemakkelijk de weg versperren. Met één blik op Diete wist ze dat ze ook dat gevecht niet zou winnen. Dus hoopte ze op een verrassingseffect en sprintte richting de straat.

Diete zei niets, probeerde haar niet tegen te houden, verroerde zelfs geen spier. Ze liet Winnie de straat inslaan, doorrennen, tot op de plek waar ze een paar minuten geleden in elkaar was gezakt.

Haar voeten vertraagden automatisch en ieder geluid om haar heen verstomde, omdat Winnie al haar vermogens nodig had om te kunnen begrijpen wat ze zag.

Toen ze aan het einde van het steegje kwam, zag ze haar levenloze lichaam op de grond liggen. De vrouw op de grond droeg haar jurk, en nu de storm was gaan liggen, zag ze de donkere plas bloed op haar buik, de rode spetters op de crèmekleurige stof bij haar borst. Haar ene borst hing uit haar jurk en ze was helemaal doorweekt. Ze had blauwe plekken rond haar pols. Net als Winnie.

Het enige verschil was dat de vrouw op de grond levenloos naar de hemel staarde. Ze knipperde niet meer, haar ogen waren glazig. Winnie zag haar, haar bleke huid, haar gescheurde jurk, de dieppaarse bloeduitstorting in haar hals, de afdrukken in de vorm van vingers. De vrouw op de grond zag helemaal niks meer.

De bom barstte en het werd zwart voor Winnies ogen.